

Mode, skønhed og stærke kvinder

© Gladsaxe Kommune, byarkivet

1. udgave 2004

Tekst: Eva Molin

Fotos: Eva Molin (nye fotos) samt affotograferede modelfotos

Layout: Grafia

Tryk: Gladsaxe Kommune

Oplag: 400

Forsidefoto

Kopi af Flora Danica iskløkke. Den originale iskløkke er større end denne version, der kan bruges som fyrfadsstige.

Kopien er malet af Else Korva i 2004.

Mode, skønhed og stærke kvinder

Dette er en beretning om to stærke kvinder, mor og datter, der hver på deres område fik betydning for mindst to generationer af kvinder – ikke bare i Gladsaxe, men også på lands- og ikke mindst verdensplan.

Når man spørger modebevidste damer i alderen 55-80 i dag, om navnet "Korva" siger dem noget, svarer rigtig mange "ja". Else Korva havde i mange år egen systue og arbejdede også en periode i systuen på Nordisk Film. Datteren, Aino Korva, blev internationalt kendt fotomodel.

Forhistorien

Else Korva f. Olesen kom til verden på slægtsgården Godthåb, bedre kendt som Dirk Hansens gård, i Ullerup i Tårnby, som nummer to af i alt fem søskende i 1922. Hendes far forpagtede gården af svigerforældrene.

I 1928 var der et udbrud af den spanske syge på Amager, kaldet "den lille spanske syge" i modsætning til det store udbrud af selvsamme sygdom, der hærgede København og omegn 1918-19, hvor ca. 12.000 døde af sygdommen. Den spanske syge var en influenzatypen. Man blev syg i løbet af få timer. Man fik smerter i kroppen, høj feber, hovedpine, svimmelhed, stærke rygsmerter og ofte næseblod. Var man heldig, forsvandt feberen lige så pludseligt, som den var kommet – gerne efter bare 2-3 dages sygdom. Herefter var man afkræftet i ugevis. Grunden til at mange døde var, at især hals- og lungebetændelse var hyppige følgesygdomme til influenzaen og penicillinen var endnu ikke opfundet. Både Elses far og bedstefar døde med få ugers mellemrum, Elses mosters mand blev ligeledes syg, men han overlevede. Else var seks år gammel.

Faderens død betød en omvæltning i familiens liv. At passe en gård, krævede en

Else med storebror Henning og lillebror Albert i Tivoli i fint hjemmesyet tøj ca. 1927.

Slægtsgården Godthåb, som blev bygget i 1882. Tilbygningen under gavlvinduerne blev bygget af mosterens mand. De to gavlvinduer hørte til pigeværelserne. En af de unge piger, der tjente på gården, hed Irma. Hun boede i det ene gavlværelse og var en tiltrækkende og meget ombejlet pige. En sommernat klatrede en ungersvend op på tilbygningens tag med en stige, og ville snige sig gennem det åbne vindue. Desværre for ham, var Irma ikke interesseret i besøg, hun hældte indholdet af sin natpote ud over ham, og han kom aldrig tilbage.

mand. For at få tingene til at fungere, solgte Elses mormor gården til Elses moster og onkel i november 1928. Derefter flyttede Else, hendes mor og søskende sammen med bedstemoderen ind på Hollændervej 8, hvor hun havde købt et stort hus i to etager.

For Elses mor var mandens død lig social deroute. At overleve blev en kamp, og at bevare værdigheden en æressag. Kommunen stillede en stump jord til rådighed for Elses mor, så hun kunne dyrke grøntsager til familiens behov og måske endda lidt til salg. Desuden syede Elses mor alt tøj til børnene, forsålede familiens sko, malede og tapetserede. Når mosteren og onklen på slægtsgården slagtede, fik familien på Hollændervej kød derfra. En anden onkel havde en frugtplan-

tage, hvorfra de fik frugt. Men derudover havde familien i rede penge kun bedstemoderens rentepenge at leve for, d.v.s. 20 kr. om ugen. I 1932 kostede en oksesteg 3 kr. Den rakte til mad til hele familien i tre dage, sidste dag i form af rester i biksemad. Når børnene skulle ud til fødselsdag, fik de strenge ordrer hjemmefra: ”Spis højst tre stykker kage”, d.v.s. de måtte tage ét stykke lagkage, én bolle og én småkage. Mere ville have set for sultent ud og facaden skulle jo holdes.

Barndomsårene

Det lykkedes Elses mor at give sine børn en dejlig barndom, trods hårde tider. Børnene gik i skole i Store Magleby tre kilometer fra bopælen på Hollændervej, for desværre lå

vejen lige på den gale side af kommunegrænsen, så selvom Dragør Skole lå lige i nærheden, blev det til en daglig spadseretur frem og tilbage til Store Magleby. Det gjorde ikke så meget endda, for genboerne havde seks drenge, så der var altid nogen at følges med. Og børnene var desuden gode venner med en lastbilchauffør, der kørte på egnen, og hvis han passerede dem på vej til eller fra skole, fik de et lift. Efter et par år flyttede familien i øvrigt til Strandlinien i Dragør, og børnene blev overflyttet til Dragør Skole.

Når børnene havde fri, hjalp de til i den lille mark og løb ærinder for de mange landliggere i gaden. På det tidspunkt var der 3-4 helårsboliger, resten var sommerboliger. De fik 5 øre, hver gang de løb et ærinde, og de penge fik de lov til selv at beholde som lommepenge.

Fra huset på Strandlinien stammer en lille anekdote. Bedstemoderen elskede at ryge, men Elses mor ville ikke tillade det. Så derfor røg bedstemoderen cigarer på lokummet i gården, og man vidste altid, når hun sad derude og tronedede, for i døren var der tre lufthuller, og her stod røgen ud fra i skyer.

På husholdningsskole anno 1936-37

Elses mor var en meget dygtig syerske, og syede også ind imellem for andre end familien. Allerede som lille pige fik Else lov til at bruge den store trædesymaskine, og som stor pige kunne hun selv sy sine kjoler. Da Else skulle vælge sin fremtid, var der derfor heller ingen tvivl i hendes sind overhovedet: Hun ville i lære som syerske og lære faget fra bunden.

Men helt så nemt skulle det ikke gå. Hvis

Hollændervej 8, som det ser ud i dag. Karnapperne i kvisten er tilbygninger fra nyere tid, og var der ikke, da Else og hendes familie boede i huset. Det er Else, der står foran huset.

Else og veninderne fra husholdningsskolen på Vodroffsvej. Else var dengang 180 cm. høj, så det er hende, der er nummer to fra venstre.

en kvinde med børn blev alene i 1928, og der var jordisk gods i boet, fik børnene tildelt en værge. En mand, som skulle forvalte børnenes del af arven efter den døde indtil børnene blev myndige. I teorien var værgens myndighed kun af økonomisk art, men i praksis blev værgerne oftest valgt i den nærmeste familie, og værgerne blandede sig derfor tit langt mere end lovgivningen gav hjemmel til. Der var klare regler for hvem i en familie, der blev udnævnt til værge for umyndige børn. Man valgte søskendeflokkens ældste fuldblør over 25, hvis det var muligt. Ellers yngre fuldblør over 25 efter alder – ved

halvbrødre dog kun dem med fælles far. Hvis der ingen voksne brødre var, valgte man farfar, hvis det var muligt. Ellers morfar, farbror eller morbror – i nævnte rækkefølge.

Elses mor havde ingen penge, men mormoderen må have afsat en lille sum penge til hver af de faderløse børn, og derfor blev børnene udstyret med en værge. Elses værge var den morbror, Edvard Hansen, der ejede frugtplantagen Kalvebodhøj. Han, og ikke mindst hans kone, havde helt andre ideer om Elses fremtid end hun selv. Så da Else kom ud af skolen som 14-årig, blev hun sendt på husholdningsskole på Frederiksberg. Kron-

prinsesse Louises Praktiske Husholdningsskole, som da lå på Emilievej 4, men som i 1948 flyttede til Bagsværdvej 161.

I 1936 var Kronprinsesse Louises Praktiske Husholdningsskole ikke ligefrem landets bedste, og Else hadede sit ophold der af et godt hjerte. Om morgenen skulle pigerne vaske gulve. De vaskede gulve i hold på fire, og gulvvasken skulle ske i takt! Til husholdningsskolen var tilknyttet bageri, vaskeri og pensionat. Især arbejdet i vaskeriet var hadet og afskyet af pigerne, for folk afleverede al slags vasketøj til vaskeriet, incl. de hjemmestrikkede damebind, og pigerne fik ikke udleveret gummihandsker, for det var for dyrt.

Skolens køkken lå i bunden af ejendom-

men. Her lavede eleverne mad til sig selv, personalet og stedets betalende pensionærer. Eleverne selv fik ikke samme mad som de andre, men f.eks. biksemad, som en af pigerne i sin notesbog kaldte ”svinespanden koges af”. Pigerne fik heller ikke frisk kaffe. Kaffe var en dyr drik, så grumset blev samlet i en spand og elevernes kaffe blev lavet på ”genbrugsgrums”, hvor kun det øverste ofte mugne lag af den gamle grums var fjernet.

Kun om eftermiddagen, hvor pigerne fik undervisning i syning, var Else interesseret. Her underviste forstanderinden frk. Blickfeldt, og hun forstod udmærket, hvorfor Else hellere ville i lære som syerske end at tilbringe tiden på skolen.

KRONPRINSESSE LOUISE PRAKTISKE HUSHOLDNINGSSKOLE EMILIEGADE 1 V. TELF. V. 3011 x	<i>København V., den 29. Oktober 1937</i>
ELSE OLGA OLSEN har været Elev paa Skolen fra 1-11-1936 til 1-11-1937. Hun har deltaget i alt Skolens Arbejde: Madlavning, Bøgning, Rengøring, Borddækning, Opvartning, Vask og Strygning, hun har været en dygtig Elev, i det Aar hun har været her, brugt baade sine Evner og Kræfter, været hæflig og elskværdig i det daglige Liv. Hendes Opførsel har altid været god, saa Skolen beklager hun ikke faar den fulde Uddannelse, da vi mener, hun kunde være bleven en af vore dygtigste Elever. Har været flittig med sine Hænder. Kjølesyningen var god.	
PAA SKOLENS VEGNE:	
<i>Ellen Blickfeldt Forstanderinde</i>	

Blickfeldts udtalelse.

Opholdet på husholdningsskolen skulle have varet to år, men efter det første år gjorde Else oprør. Hun fik en flot udtalelse fra frk. Blickfeldt, og gik til mosteren på slægtsgården og stampede i gulvet. Nu VILLE hun i lære som syerske. Hvis ikke, så var hendes liv helt ligegyldigt, og så kunne hun lige så godt tage gas! Det blev første og eneste gang, Else truede med selvmord, men effekten udeblev heller ikke. Mosteren tog en alvorlig samtale med sin bror, der jo var værge, og Else fik omsider lov til at komme i lære som syerske.

Sypigen Else

Som 16 årig fik Else sin første læreplads hos fru Jensen på Brigadevej 5 i Sundby. Fru Jensen boede i en lille to-værelses lejlighed, hvor det ene værelse var udlejet. D.v.s. familien boede i det værelse, hvor fru Jensen også syede, og kunderne prøvede tøj. Det var meget småt. Efter få måneder fik fru Jensen heldigvis butik på Brigadevej 8, og forholdene blev langt bedre for både kunder og ansatte.

Lærepladsen fik Else p.g.a. den kjole, hun bar ved samtalen med fru Jensen. Hun havde selv syet den. Som 17-årig syede hun også sit livs første brudekjole for en veninde. Den var med solplisseret slæb og ikke nogen enkel sag. Den dag Else skulle klippe det dyre stof itu til kjolen, gik hendes mor en lang tur, for det havde hun slet ikke nerver til at se på. Men det gik fint, og derefter syede Else i sin fritid for alle sine veninder. En kjole kostede 5 kr. ex. sysilken.

Elses mor var perfektionist, hun lærte sine børn gode manerer, og så gav hun dem sit motto med på vejen frem i livet: Man kan ALT, hvad man vil!

Dette motto har fulgt Else og siden datteren Aino hele livet. Elses læretid blev ganske kortvarig. Normalt var læretiden på to år,

Fire generationer kvinder. Else, hendes mor, bedstemor og datter, 1943. Else og Aino yderst til højre er iført Elses egne kreationer.

men fordi Else kunne så meget på forhånd, blev hun udlært på bare et halvt år. Derefter arbejdede hun som udlært hos fru Jensen i endnu et halvt år, men kom derefter ud hos fru Abel på Frederiksberg. Hos fru Abel lærte Else virkelig meget, for her var der tale om den fineste skrædderkunst. Store rober og selskabskjoler var det, fru Abels systue lavede. Og kunderne talte mange kendte mennesker bl.a. sangerne fra Kortsisters og Piet Heins kone. I 1940 kom Else ind på fru Teglgaards systue i Rysensteensgade i København.

Kærlighed og familieliv

Else var hos fru Teglgaard i godt et år, men i 1942 blev hun gift med Carl Olav Olsen, som ligesom Else selv, var meget kreativ. Både Carl og hans far arbejdede hos NESA, og da de begge hed Carl Olsen, herskede der tit stor forvirring i firmaet. Det endte

Else med Aino og Uno i dåbskjole. Dåbskjolen syede Else af én af mosterens gamle selskabskjoler fra 1928. Billedet her blev taget i 1944.

med, at NESAs betalte for, at Carl d.y. kunne få lov at tage sin moders slægtsnavn "Korva". Den danske version af navnet blev dog i første omgang "Korva" med enkelt-v, og kun Elses og Carls søn Uno fik lov at have den originale stavemåde i efternavnet med "w". I sin fritid spillede Carl i Peter Rasmussens orkester, og en enkelt gang spillede han sågar sammen med Frank Sintras orkester i KB-hallen.

Som bryllupsgave fra moderen, fik Else og Carl 1000 kr. til møbler til deres lejlighed. Det er tænkeligt, at disse penge var dem fra salget af slægtsgården i 1928, altså de bånd-

lagte midler der gjorde, at morbror Edvard blev udnævnt til værge. Samme år, som de blev gift, i 1942, kom Aino til verden, og to år senere kom sønnen Uno.

Else fortsatte sin syning efter vielsen, men nu havde hun systue i sit eget hjem. Blandt kunderne gennem årene kan nævnes Birthe Wilke og Raquel Rastenni. Birthe Wilke og Gustav Winckler blev vindere af det danske melodi grand prix 1957 med "Skibet skal sejle i nat" og nummer tre i det internationale melodi grand prix, der blev afholdt i Frankfurt i Vesttyskland det år. Årsagen til placeringen som nummer tre var,

For den fra 1928 som efter byttehandlen kom i familien Korvas besiddelse. En iskold og snefuld vinterdag i februar i begyndelsen af 1940'erne kørte Else og hendes børn fra Nørrebro, hentede broderen Albert og hans kone Grethe og kørte sammen i Forden til bedstemoderens fødselsdag i Ullerup. Da de skulle hjem igen, var bilen frosset til, og trods ihærdige forsøg med isskraberen isede forruden ubarmhjertigt til hele tiden. Som man kan se af billedet, var Forden ret kasseformet, og der var nærmest en vindueskarm bag forruden inde i bilen. Her fik Albert den snedige ide at montere et stearinlys, som kunne opvarme ruden og i det mindste give en lille cirkelrund plet at se ud af. Som tænkt, så gjort og Else kørte hele vejen fra Ullerup til Nørrebro i stearinlyssets skær!

Huset på Kagsåvej. I dag har det husnummer 40.

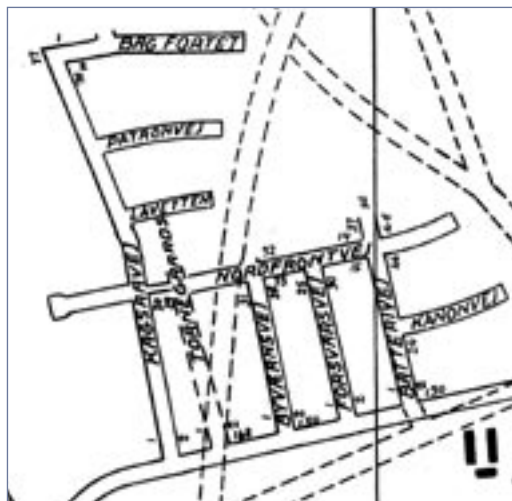
at de katolske lande ikke kunne lide sangen, som sluttede af med, at Birthe Wilke gav Gustav Winckler et kys, så de katolske lande gav sangen færre point end de ikke-katolske! Raquel Rastenni var både sanger og skuespiller, og sang bl.a.: Heri vores hus; Heksedansen; Her kommer mutter med kost og spand, m.fl.

Birthe Wilke blev kunde hos Else på en lidt pudsigt måde. Hun ringede til Else en dag, noget desperat. Hun havde nemlig fået et tilbud om at optræde på Plænen i Tivoli to dage senere, og hun havde ikke en passende kjole! Else fik 1½ dag til at sy en spadse-

redragt til den lejlighed. Birthe Wilke måtte flytte ind i Korvas hus på Kagsåvej indtil dragten var færdig, for den skulle jo prøves og tilrettes undervejs. Else syede hele natten og blev færdig til tiden!

Huset på Kagsåvej

I 1930 købte en ejendomsmægler ved navn Søren Pedersen en stor mark fra et konkursbo. Søren P. fik tilladelse til at opdele sin mark i lidt mindre stykker og solgte dem over en årrække og tjente gode penge. Efter købet af marken i Gladsaxe, kaldte Søren P. sig i øvrigt for ”proprietary”.

Kortudsnit. Kagsåkvarteret 1951.

Den ene parcel solgte han i 1931 til Københavns Kommune, den anden parcel solgte han til Parcellforeningen Grønnegård, som begyndte at udstykke til små sommerhusgrunde i 1933.

Søren Pedersen ejede til sidst kun en mindre grund i Kagsåkvarteret, men til gengæld havde han planer om at starte en skobutik på Søborg Hovedgade 62, og i den anledning ansøgte han kommunen om tilladelse til at bygge et lager- og redskabsskur på grunden. Det var i 1944 og blev aldrig realiseret.

I stedet indgik Søren P. og Carl Olav Korva i august 1947 en aftale. Carl Korva fik grunden på Kagsåvej 32 imod at lægge en kontant sum til Søren P. OG give ham sin gamle bil (en Pontiac fra 1930'erne) i bytte for Søren P.s endnu ældre Ford. Skødet blev tinglyst og Søren P. kunne koncentrere sig om sin forretning, der optræder første gang i kommunens vejvisere som Søren P. træsko i 1961.

I februar 1951 fik Carl Korva tilladelse til at bygge et hus i to etager med seks værelser, køkken og bad på 125 kvadratmeter

+ en garage på 18 kvadratmeter. Huset blev påbegyndt i juni samme år og blev taget i brug i december.

Bag huset lå en sti, der førte ned til en klynge sommerhuse. Bag sommerhusene lå "volden", som siden – ligesom sommerhusgrundene – blev inddraget til motorvejen. Men i 1950'erne var området stadig meget grønt, og børnene legede krig på volden mod børnene fra Herlev.

Carl og Elses nabo hed Dombernowsky. Mellem de to grunde løb en sti, som stod i forbindelse med stien ved sommerhusene. Dernæst kom Dombernowskys hønsehus med 50 høns, og derefter hans have. John Dombernowsky havde en stor grund, som strakte sig fra Kagsåvej 22 til 30. I slutningen af 1950'erne udstykkede han den til fire parcelhusgrunde, og blev selv boende i sit hus på den grund, som fik vejnummer 24. Det stykke af haven, hvor hønsehuset havde ligget, blev sammen med stien udvidet til Tornegårdsvej – i dag Byværnsvej - og Else og Carls hus fik ved samme lejlighed udvidet deres have med en smal stribe jord fra den gamle sti.

Overfor familien Korva på Kagsåvej 27-29 boede familien Jørgensen i et stort hus. Jørgensens kone var en sød dame, der hver dag kom med en lille kurv med kaffe, et stort æg og andet godt til Else, når hun havde været på hospitalet. Carl Jørgensen selv var en stor, noget overvældende mand, og han og Dombernowsky var ikke de bedste venner. I slutningen af 50'erne købte Dombernowsky en ny, men lille blå bil og viste den stolt frem for naboerne. Han endte med at slå bagsmækken op og vise motoren, og så kom det tørt fra Jørgensen: "Næææ, har den også motor?"

Selvom der i begyndelsen af 1950'erne stadig kun var få fastboende i Kagsåkvarteret, var der flere indkøbsmuligheder. På Batterivej, hvor der i dag er Netto, lå der

Akrobatik

Til Akrobatik en let
Øvelsesdragt og Plastik-
sko —

Nr.	Hold	Dag	Tid	J. Gang	Honorar pr. Md.
17	Begyndere og lidt øvede	Tirsdag	17,30—18,30	6. Sept.	8,00
18	Øvede og Rutine	Tirsdag	18,30—19,30	6. —	8,00

FREDIE PEDERSEN

Tornerosevej 58 - Telf. 94 01 08 - det store moderne Institut

Nr. _____

Indmeldelsesblanket

Navn: _____

Alder: _____

Blokbogstaver

Adresse: _____

Blokbogstaver

Hold Nr. _____

Telefon: _____

Sæsonhonorar Kr.: _____

at betale

pr. md. med: _____

Kr. + Indskud

Tidligere Elev? _____

Hvilke Sæsoner? _____

Indmeldelsen er bindende for hele Sæsonen. Kun undtagelsesvis, og hvis absolut tvingende Grund gør det nødvendigt, kan Udmeldelse finde Sted, og maa da skriftligt sendes til Institutet senest d. 15. før en ny Maanedes Begyndelse. Hvis skriftlig Udmeldelse ikke har fundet Sted hefter Eleven for den resterende Del af Sæsonen. — Dersom en Elev ikke ønsker at binde sig for hele Sæsonen, betales Kr. 2,00 mere i Honorar pr. Maaned.

Bindende Underskrift af Fuldmyndig eller Værge

Indmeldelsesblanketten udfyldes, underskrives, fraklippes og bedes derefter sendt til Skolens Kontor, Tornerosevej 58, Herlev

ARABER CENTRALTRYKKERI, KØBENH. 8

På indmeldelsesblankettens højre hjørne ses to piger. Det er Aino i slangedragt, som hænger over skulderen på en veninde i færd med at sno sig rundt om hende. Også i venstre hjørne er Aino med. Hun står i midten med højre arm rakt op.

Aino ca. 1963. Foto: Else Korva.

dengang købmand, ismejeri og en kombineret slagter- og viktualieforretning. Der var også bagermester Helge Madsen med kone og børn, som boede og havde forretning på Præstebrovej 140.

Familien Korva havde en schäferhund ved navn King. King var godheden selv og løb løst rundt i kvarteret, hvor der på det tidspunkt ikke var mange andre end familien Korva selv, der ejede en bil. King gik på besøg hos alle, også slagteren, hvor han en dag stjal et hestekranie, som han dog ikke kunne få ud ad bagdøren. Personalet lo, men smilet blegnede, da King havde været på rov igen og snuppet en hel nykogt skinke. Slagteren tog hjem til Else Korva og spurgte, om hun havde set King. Jo, det havde hun. Han lå nede i kælderen og kastede op, han havde åbenbart forædt sig i et eller andet... En vinterdag havde en nabokone sat en nybagt leverpostej til afsvaling i sneen udenfor køkkendøren. King kom forbi, og damen endte hjemme hos Else Korva: ”Jeg har sådan set ikke noget imod, at King æder leverpostej, men har du nogen ide om, hvor formen er blevet af...”

Ainos første år i Gladsaxe

Da familien Korva flyttede til Kagsåvej, kom børnene til at gå på Gladsaxe Skole (blandt eleverne kaldt ”Det gule Fængsel”). I Gladsaxe Skole mødte Aino den første mand i sit liv. De holdt sammen i 5 år. I skolen fik hun desuden veninden Jette, som var datter af bagerparret på Præstebrovej. Jette flyttede ligesom Aino til Californien, så venskabet holdt indtil 1977, hvor først Aino og siden Jette flyttede derfra. Aino og Jette gik til akrobatik hos Freddie Pedersen på Tornerosevej i Herlev.

Da Gladsaxe Skole havde tradition for skolekomedier, var det derfor helt naturligt, at de to piger deltog med akrobatiknumre.

Else lærte Aino at sy. Fra Aino var omkring konfirmationsalderen, var hun i stand til selv at sy sit tøj, og der skulle gå mange år, førend hendes og moderens egne kreationer måtte vige for færdigkøbt tøj. Aino blev konfirmeret hos pastor Mathiesen i Gladsaxe Kirke i 1956.

Ainos uddannelse

Aino tog mellemskole- og realeksamen fra Gladsaxe Skole og tog derefter til England et år som au pair. Hun passede to mindre børn og tjente ca. 30 kr. om måneden. Men til gengæld fik hun tid og lov til ved siden af

Modelfoto for Max Factor make-up, 1965.

Aino som model for Birger Christensens pelse i egen hjemmesyet kjole, 1963.

husholdningsarbejdet at læse ved Cambridge Universitetet.

Sprog skulle være Ainos levevej. Efter studierne på Cambridge, kom hun tilbage til Danmark og læste til korrespondent i engelsk. Efter eksamen fik hun job hos Ferrosan, som dengang som nu ligger på Sydmarke i Mørkhøj.

Startskuddet

Sjovt nok var det ikke Aino, men hendes forlovede, der syntes, hun i 1963 skulle forsøge sig i konkurrencen om miss Danmark titlen. Han indleverede selv prøvebillede og ansøgningsskema, lidet anende at en modelkarriere ville blive uforenelig med det liv, de to havde planlagt sammen.

Aino blev faktisk ”kun” nummer to i miss Danmark konkurrencen, men nummer et blev af forskellige grunde forhindret i at deltage

i de videre konkurrencer som Miss Universe og Miss World. Resultatet blev, at nummer et og to deltes om førstepladsen, sådan at nummer et fik de håndgribelige præmier (bl.a. en bil), mens nummer to, Aino, fik tilbudt at komme videre til konkurrencen om miss Europa, som det år skulle kåres i Beirut i Libanon. Aino fik bevilget et års orlov fra Ferrosan, mens konkurrencerne stod på.

Masser af misser

Kåringen til miss Danmark fandt sted i maj 1963. Næste konkurrence fandt sted knapt en måned senere og foregik som sagt i Libanon. Aino endte som nummer tre i konkurrencen om miss Europa og fik læssevis af gaver og penge i tilgift. Men det bedste ved konkurrencen var dog, at den foregik udenfor Europa. Det blev Ainos første flyvetur. Først med fly til Rom, dernæst videre til Libanon. Og da konkurrencen var slut, og modellerne troede, de skulle hjem, blev de inviteret til Ægypten af den ægyptiske regering og UNESCO. Modellerne skulle virke som blikfang ved en storstilet indsamling af penge til redning af Abu Simbal Templet, der ville blive oversvømmet så snart Aswandæmningen stod færdig.

Ingen tur til Ægypten uden en tur på Nilen. Hverken for almindelige turister eller inviterede fotomodeller. Desværre var det ikke lige årstiden for sejlture på Nilen, der var temmelig lavvandet i juni måned. Ikke noget problem, mente arrangørerne: ”Vi åbner bare sluserne og leder mere vand ind, hvor modellerne skal sejle”. Men det skete hverken værre eller bedre, end at der stadig var for lavvandet, den lille katamaran med alle modellerne og deres rejseledsagere grundstødte på en sandbanke midt i Nilen, og det tog myndighederne 40 timer at redde dem i land. 40 timer uden mad og drikke eller mulighed for at sove og en dagstemperatur på

50 grader gjorde opholdet i Ægypten aldeles uforglemmeligt, og skønhedsdronningerne var ikke just skønne at skue umiddelbart efter redningen.

I slutningen af juli var det tid til kåringen af miss Universe. Aino blev nummer to og var vældig glad for placeringen. I virkeligheden var den bedre end nummer et, for var hun blevet nummer et, havde hun fået tilbudt kontrakt med et stort modelbureau og skulle have forpligtet sig til at forblive ugift et år ud i fremtiden. På dette tidspunkt var Aino stadig forlovet med sin elektriker fra Gladsaxe.

Aino blev godt nok ”kun” nummer to i miss Universe, men det medførte tilbud om prøvefilmning fra Peter Sellers, som hun dog takkede nej til og masser af indbringende modeljob af kortere varighed. Aino endte

med at takke ja til prøvefilmning hos 20th Century Fox og slog sig ned et par måneder i Californien.

I oktober var der konkurrence om titlen som miss Skandinavien, hvor Aino blev nummer 2. Derefter slog hun sig ned et par måneder hos forældrene på Kagsåvej, men i november blev hun nummer fire i miss World og den grumme sandhed blev klar: Der skulle vælges mellem den forlovede, hus og hjem og en karriere, som ingen kunne forudsige, men som unægtelig var fristende. Det endte med, at forlovelsen blev ophævet, og i slutningen af januar 1964 forlod Aino endelig sit job som korrespondent til fordel for en tilværelse som international stjernemodel.

I første omgang fik Aino job sammen med flere andre mannequiner, bl.a. Inge Levin, hvis daværende mand ejede firma-

Aino i stuen på Kagsåvej i ”ferien” i 1963.

Aino i studiet, 1964.

et ”Levende reklame”. De rejste rundt i hele Danmark og optrådte for de stedlige modeforretninger i forsamlingshuse, og hvor der ellers var plads til store skarer af kvinder. Sammen med pigerne rejste også Three Jacks med James Rasmussen i spidsen, og de spillede ved modeopvisningerne. James Rasmussen dukker op igen i fortællingen om et øjeblik.

Masser af bud fra Nordisk Film og Palladium/Saga

Hjemme i familien i Danmark blev 1963 også et turbulent år. Else Korva gennemgik én af flere store operationer, der skulle ændre hendes liv. Siden blev hun og manden skilt, og i 1964 fik hun en dejlig lejlighed i Budinge.

Aino kom hjem på ferie mellem miss-konkurrencerne, mens Else stadig lå på hospitalet, og Else fik bevilget tre timers ”hospitalsorlov”, så hun kunne komme en tur hjem. Aino brugte i øvrigt sin ”ferie” på at medvirke i endnu en film.

Året efter havde Nordisk Film igen bud efter Aino, da hun var en tur hjemme på ferie. Støverfilm nr. 4 = Passer passer piger, som fik premiere i 1965, og som blev optaget på Nordisk Film. I filmen havde Aino en større birolle som miss Lillian fra Thyborøn og spillede bl.a. sammen med Poul Reichhardt.

Aino boede hos sin mor, men var ikke hjemme, da de en dag atter ringede fra Nordisk Film, så Else tog telefonen: ”Kan Aino ikke lige komme, det tager ikke så lang tid, vi skal bare bruge et par dameben, som skal stikke ud af en taxa?” ”Nej, hvis I kun skal bruge hendes ben, så find en anden, for benene er ikke det flotteste på Aino!” Sådan kan kun en mor udtale sig, og de blev noget befippede på Nordisk Film, men de fandt en anden til at vise ben.

En anden gang ringede de fra Nordisk Film og ville gerne bruge Aino som statist i en lille spillefilm med Siw Malmkvist og Henning Moritzen i hovedrollerne, som hed ”Forelsket i København”. Aino kunne ikke, men i stedet tog Nordisk Film Else. Eneste krav var, at de medvirkende skulle møde op med en kjole, der kunne sys en ny kjole efter. Filmen var nemlig en trickfilm, hvor staterne skulle bære ét sæt tøj, klappe af Siw Malmkvist og derpå vupti stå i helt nyt tøj.

Else Korva dukkede altså op på systuen på Nordisk Film med sin kjole. Her sad to damer og syede om kap med tiden og var vanvittigt overbebyrdet med arbejde. Else sagde, at hun nok skulle sy sin egen ekstrakjole, og da de to damer hørte, at hun var syerske, bad de hende blive og hjælpe med de

FLAGERMUSEN

Instruktion: ANNELISE MEINECHE.

Medvirkende:

Gabriel von Eisenstein, rentier Poul Reichhardt
Rosalinde, hans kone Lily Broberg
Falke, dt. jur. Holger Juul Hansen
Adele, Rosalindes kammerpige Ghita Nørby
Alexander Oelofsky, prins Grethe Mogensen
Frank, fængselsdirektør Karl Stegger
Alfred, barslofficer Dario Campeotto
Frosch, fængselsbetjent Poul Hagen
Blind, advokat Ove Spengøe
Ida, Adels søster Birgit Sadolin

Jant

Niels Hinrichsen, Bjørn Puggaard-Müller, »Frederik«,
Kroul Hilding, Valso Holm, Olaf Uvsing, Arthur Jensen,
Henry Nielsen, Susanne Heinrich, Annette Blichmann,
Dida Kroonerberg, Jeanette Swenson, Gertrud Spliid,
Solveig Lambolt, Bestre Etrup, Poul Bundgaard, Claus
Nørby, Zoltan Bodi og Rudi Lakatos.

Drejebog: John Hilliard & Volmer-Sørensen

Foto: Ole Lytken, D.F.F.

Tone: Leon Seibak

Manuskript: Johann Strauss – arrangeret og dirigeret af Ole Hoyer

Debetation: Otto Lund, H. Glættner, Willy Berg Hansen

Danser: Niels Bjørn Larsen

Kostumer: Edith Sørensen, Else Korva

Klip og script: Lizzi Weischenfeldt

Mak-up: Aase Tarp, Birthe Lyngøe

Belysning: Ove Hansen

Tilvættelægning: Erik Larsen

Kameraoperatør: Aage Wiltrup

Assistentier: Edith Schlämel, Berit Nykjær, Anders Refn, Jøpse Find, Preben Mortensen

Solistrakostumer: Esther Dreyer, M. G. Rasmussen, Fabrielle, Karl Hoffmann, Arne Knudsen

Souper: Oskar Davidsen

Kopi: Johan Ankerstjerne A/S

Program fra Flagermusen. Dengang udgav man programmer til film. Else står på højre side under "kostumer".

mange kjoler til filmen. Bare tre dage, bad de om. Else blev der i fire måneder i første omgang. Siden blev hun fast tilkaldevikar på systuen hos Nordisk Film og Palladium/Saga, og havde mange sjove job i kortere perioder. Men selvom Palladium/Saga gerne havde fastansat hende, måtte hun takke nej p.g.a. sygdom.

Nogle måneder senere, hvor Aino var i USA og Else på systuen hos Palladium/Saga, sendte Aino en hilsen til Poul Reichhardt via Else. Aino havde nemlig set Poul Reichhardt og Astrid Willaume i en PR-film i USA, og det syntes hun, Poul Reichhardt skulle have at vide. Nu var det sådan, at Poul Reichhardt var kendt for sine primadonnanykker – han kunne være temmelig svær at arbej-

de sammen med og var ofte i ret dårligt humør. Den dag Else vovede sig ind i løvens hule på Poul Reichhardts kontor, var løven også i dårligt humør. Han genkendte hverken Else eller Ainos navn, og blev først interesseret, da han hørte, at Aino havde set den lille reklamefilm i USA. "Hvor mange mennesker er der i USA?", spurgte han. "Vel ca. 270 mill.", svarede Else. Fem minutter senere kom han højt syngende ud fra kontoret, han havde misforstået, og troede, at 270 mill. havde set ham! Producenten kom lidt efter ind på systuen og spurgte, hvad Else dog havde gjort eller sagt til Poul Reichhardt, som i den grad havde fået ham i godt humør. Else gik til bekendelse, og dagen var reddet for alle i Palladium/Sagas studier den dag.

Malerklassen anno 1951. Else sidder som nummer tre fra højre i forreste række.

Else fik nogle sjove år ved filmen. Hun hjalp Ghita Nørby med at lægge pancake på kroppen, når kostumeprøverne til Flagermuseen var overstået. Hun blev også og vaskede skuespillernes sokker og skjorter efter forestillingerne, fordi hun syntes, at ”hendes” skuespillere skulle have det godt, og ikke altid optræde i gennemsvedt og ildelugtende tøj. Det var meget populært, og Axel Strøby var blandt dem, der takkede. Hun arbejdede også sammen med Helle Virkner lige omkring det tidspunkt, hvor Helle Virkner blev gift med Jens Otto Kragh.

Malerskole

Sideløbende med sin sykarriere startede Else i 1951 på et malerkursus hos Sørrig Hansen i Brønshøj. Hun lærte at male på mange

overflader, men porcelænsmaleriet blev det foretrukne, og Else havde ubestridt talent for faget. Allerede det første år lavede hun en fuldstændig tro kopi af Flora Danica stellet. På det tidspunkt kunne man købe de korrekte tallerkner i hvidt porcelæn. Siden har hun brugt blomsterne fra Flora Danica til andre spisestel, de korrekte tallerkner med hul kant fås ikke længere ubemaledede.

Datteren Aino og hendes veninder syntes, Elses porcelænsmaleri var meget spændende. Derfor oprettede Else et lille børnehold i 1950'erne i huset på Kagsåvej, hvor kvarterets børn kunne male små porcelænsfugle og andre ting. Else tog de malede ting med og fik dem brændt hos sin lærer. I dag har Aino taget porcelænsmaleriet op igen, og får fjernundervisning af sin mor, når hun da

ikke er i Danmark og kan få undervisning ansigt til ansigt.

Efter Flora Danica lavede hun andre stel, men snart tog lysten til at prøve nye teknikker og udvikle og forfine dem overhånd. I dag arbejder Else meget med guld, I-relief, glycerin og fint sand. Hun laver også effekter med bl.a. mælkepulver og i nogle tilfælde sprænger hun det hvide porcelæns oprindelige glasur af og laver effekter med glasperler og guld.

Else holdt op med at sy, da hun flyttede

til Søborg Hovedgade, men ind imellem kan hun stadig overtales til at bruge sine gamle færdigheder. Den sidste brudekjole syede hun således for få år siden til sit barnebarn.

Opholdet i Californien

Da filmarbejdet i Danmark var slut i 1965 rejste Aino til USA og slog sig ned i Californien. Med sig i sin kuffert havde hun en sum penge at klare sig for en tid i USA, pas, men ikke visum og en mappe med modelbilleder bl.a. taget af Guldbrandsen, som var

Lampe med guld, platin og matte farver med mælkepulver. Desuden en lille skål med låg, hvor strukturerne er lavet i I-relief, glycerin og sand. På den lille æggeformede skål, er glasuren sprængt af.

Udsigt fra Ainos store villa over Los Angeles by.

datidens topfotograf med atelier i Amaliegade i København.

Aino havde på forhånd hørt om Nina Blanchards modelbureau gennem en amerikansk fotograf, der havde arbejdet i Danmark, så hun slog sig ned på et hotel på Sunset Boulevard, hvor også Nina Blanchards modelbureau lå, uvidende om at Sunset Boulevard var 56 km. lang, og modelbureauet derfor ikke lå så tæt på som forudset. Dagen efter lejede hun en bil og kørte op ad vejen, indtil hun fandt modelbureauet. Nina Blanchard kom og så Ainos modelmappe og udbrød: ”Honey, you’re gonna make a lot of money”! Aino var kommet til USA på nøjagtigt det rette tidspunkt. Hendes udseende gik under navnet ”Girl next door-type”, og den blev meget populær de følgende år. Samtidig var hun lys og dansk, og de skan-

dinaviske piger var dengang som nu meget eftertragtede som modeller.

En måned senere kom James Rasmussen (døbt Flemming Rasmussen, kendt fra Four Jacks (Three Jacks) som James Rasmussen, men kendt i USA som James Flemming!), som havde brudt med Four Jacks og satsede på noget meget større end den hjemlige andedam kunne byde. Med sig i bagagen havde han en guldplade, og han fik hurtigt succes i den amerikanske pladebranche, hvor han startede med at tegne kontrakt med pladeselskabet Capitol som sangskriver. Han og Aino boede sammen i nogle år i Californien.

Blandt Ainos mange modeljob gennem Nina Blanchard var også to filmroller. Den første i 1965 var ganske lille, men i 1969 fik hun en lidt større rolle i Jack Lemmons film April Fools. På det tidspunkt var James blevet leder af musikforlaget Satrycon og

meddirektør i produktionsselskabet Austin & Flemming. Og Ainos dagsløn lå omkring 250\$.

Else til USA for første gang

Lillejuleaften 1967 ringede SAS til Else Korva på vegne af Aino. De ville gerne lykønske hende med hendes julegave fra datteren: Et års ophold i USA! Derefter gik det stærkt. Else fremlejede lejligheden i Buddinge og tog afsted. Aino og James var på det tidspunkt flyttet til en stor villa på 310 kvadratmeter med udsigt over Los Angeles by. Villaen lå ca. 500 meter over havets overflade.

Selvom huset var Ainos drømmehus, så var der naturligvis visse forandringer, hun gerne ville have foretaget i interiøret. En væg skulle rives ned, en anden bygges op og lukkes med hylder, o.s.v. En model-kollega havde forstand på snedkeri, og han ville tage sin ven med, som var håndværker. Håndværkervennen læste til skuespiller og tjente til studierne ved at tage små-jobs som tømrer/snedker. De arbejdede i tre dage i huset, og Aino var meget glad for de strålende resultater. De fik hver en dagsløn af 50 dollars. Håndværkervennen hed Harrison Ford!!! Og skulle nogle ikke kende Harrison Ford, så er det hovedrolleindehaveren i Indiana Jones filmene og Star Wars, der blev hans helt store gennembrud.

Mens Else var i Californien, tog hun på flere ture på egen hånd, men fulgte også ofte Aino på job. Den eneste virkelig chokerende oplevelse, Else fik i Californien, var, da Robert Kennedy blev skudt i juni 1968. Aino og Else sad og hyggede sig og så optakt til præsidentvalget med den unge Kennedy, og pludselig blev han skudt for åben skærm.

Smagsprøver på en fotomodels job

De fleste unge piger tror, at en stjernemodels arbejde er ren glimmer og glamour. I prak-

sis er fotomodellers arbejde dog lige så meget en blanding af sjovt og kedeligt/ubehageligt, som de fleste andre fag.

Det var meget vigtigt altid at være totalt forberedt. Hvis der blev ringet og spurgt, om man ville reklamere for noget golfudstyr, så sagde man ikke sandheden: ”Jeg ejer ikke golftøj”, man skyndte sig i stedet hen hos Saks modehus og købte det dyreste golftøj, man kunne finde, stoppede mærkerne op i ærmerne eller ned ad ryggen, lavede golfoptagelserne og leverede dagen efter golftøjet retur med en eller anden søforklaring om, at det ikke passede, at manden ikke ville have, hun havde købt det eller lignende, og fik pengene refunderet.

Man skulle også altid være til at få fat i. Aino havde hyret et firma til at passe en telefonsvarer for hende. På dage, hvor hun ikke havde arbejde, tjekkede hun sin svarer hver anden time, og hvis der kom noget, så var hun på pletten kort tid efter. Hun ringede også til modelbureauet hver dag.

Vejrforholdene for fotomodeller passer ALDRIG. Man optager reklamefotos for pelstøj og sweatere om sommeren og sommertøj om vinteren. F.eks. skulle Aino på et tidspunkt reklamere for badetøj. Hun skulle ligge henslængt i vandkanten og se ud som om, det var ren nydelse. I praksis skulle billedserien tages kl. 5 en vintermorgen, for da var lyset korrekt. Til gengæld var vandet på det tidspunkt hundekoldt!

På et andet tidspunkt skulle hun lave modelbilleder for højhalsede sweatere i 40 graders varme på en strand i Californien. Optagelserne foregik hele dagen. Når modellerne ikke skulle filmes, måtte de stå med armene over hovedet for at forhindre fremtrædende blodårer og væskeansamlinger i hænder og arme p.g.a. heden.

Aino lavede som de fleste andre fotomodeller billeder med vilde dyr. På et billede

Denne sorte panter var egentlig brun. Firmaet Africa-USA, som leverede de vilde dyr, havde ikke andet. Men fotografen ville have en sort panter, så det stakkels dyr fik en omgang sort spraymaling og blev så omtåget af dunsterne, at den faldt i en dødlignende søvn. Fotografen og modellerne benyttede det sovende dyr til at lave diverse billeder med f.eks. en fod på dens ryg. På et tidspunkt blev Aino så modig, at hun skrævede hen over panteren. Netop da vågnede den og ville lunte væk, men Aino skrævede jo hen over den, så hun fik en tur på ryggen af den sortmalede panter og var fuldstændig sort på indersiden af sine lår bagefter. Havde panteren ikke stadig været omtåget af spraymalingen, ville situationen have været livstruende farlig. Aino var heldig.

stod hun med en panter mellem benene, på et andet dikkede hun en løve under hagen. Men vilde dyr, selv når de er opdrættet i fangenskab, kunne blive arrige eller brunstige. De reagerede f.eks. meget på pigernes menstruation. Så når pigerne skulle lave optagelser med vilde dyr, skulle de vide nøjagtigt, hvor i deres cyklus de var. En pige, der ikke var nøjagtig nok, fik ødelagt sin karriere, da en leopard tog en bid af hendes læg, fordi den følte sig provokeret.

Når fotografen ville have dyret til at se ”venligt” op på fotomodellen, smed han en stor luns rødt kød foran modellens fødder, dyret åd det, og i det øjeblik, det så op og

slikkede sig om munden, tog fotografen billederne, for da så dyret tilpas venligt ud. Modellerne skulle have is i blodet under de optagelser, men til gengæld blev de honoreret med dobbeltbetaling, og var der tale om nat-tøj eller undertøjsbilleder med vilde dyr, var der tale om firedobbelbetaling.

En anden fotograf fik en fiks ide om, at Aino skulle ”svæve” i det tøj, der skulle vises. Det foregik sådan, at hun fik en harnisk med kroge under tøjet. I krogene kunne monteres klaverstrengene, som hang ned fra loftet. Så skulle hun hænge udstrakt under loftet og se afslappet ud til trods for at alle musklerne var krampagtigt spændt i den ubehageli-

Else da hun skulle i The Factory. Sminket af Aino. Siddende ved baren i Ainos lejlighed.

ge arbejdsstilling. En gang hang hun under loftet en hel dag på den måde.

På en af opgaverne, hvor Else Korva var med for at se på, i 1968, skulle optagelserne foregå på en lille ø i Laguna Beach. Ved ebbe kunne man gå næsten tørskoet ud til øen. Ved flod steg vandet så pludseligt og voldsomt, at en tidevandsbølge snildt kunne hale et menneske med ud. Aino og fotografen tog deres billeder, og de skulle alle tre skynde sig i land, inden vandet steg. Desværre var de lige sent nok på den, og da den syvende tidevandsbølge kom rullende, tog den fuldstændig fodfæstet fra Else, og fotografen måtte redde hende, men mistede selv sin vielsesring under den manøvre.

Det bedste for modellerne var at arbejde for TV. Der var og er tusindvis af TV-stationer i USA, og de royalties, som modellerne kunne få, bare ved at lave én optagelse, der blev vist f.eks. regionalt eller endnu bedre: Nationalt, overgik langt betalingen for normalt modelarbejde. Aino lavede flere tv-reklamer for bl.a. Segod-dietfood og Norge vaskemaskiner.

Men naturligvis var der også glimmer og glamour som model for Nina Blanchard. I Californien havde man ombygget en gammel fabrik til mondænt diskotek med restauranter og barer og pool. Den hed The Factory. Her fik ti piger gratis adgangskort som tak for at have reklameret for Nina Blanchard. Aino tog sin mor og bror, der var på 14 dages visit i USA, med hen og se Sammy Davis orkester. Else havde fået at vide, at Sammy Davis var så lille, at han kunne stå under hendes arm. Efter koncerten listede hun sig hen til Sammy Davis og løftede diskret armen, og sandelig: Han kunne stå under hendes arm! I mens spillede James og Uno pool med Omar Sharif.

Fester var der naturligvis også. Aino og James holdt store grillfester, hvor der blev

stegt bøffer til 80 mennesker. Ved en fødselsdag for James lavede Aino tag-selv-bord. Bagefter var alt husets bestik forsvundet! Ved nærmere eftersyn viste det sig, at amerikanerne havde troet, at man kasserede det efter brug på linie med plastic tallerknerne!

En morgen da Aino en morgen var på vej til et modeljob-interview på det fashionable Beverly Hills Hotel, og strøg gennem vestibulen med modelmappen i hånden, kom ingen anden end Roger Moore (som på daværende tidspunkt spillede James Bond) gående mod hende. De passerede hinanden, og Aino kunne ikke dy sig, men vendte sig om efter ham, for han var guddommeligt smuk. Idet hun vendte sig om, gjorde han nøjagtigt det samme, og de kom begge til at le. Som Aino siger, så var dagen reddet, og hun fik i øvrigt jobbet.

Hos Eileen Ford i New York

I 1969 blev Aino og en veninde inviteret til New York af Eileen Ford – vel nok modelverdenens største agentur. Pigerne skulle være der et helt år. Else var atter på besøg hos sin datter og blev sammen med Aino inviteret hjem til Eileen Ford privat. Eileen Ford boede i et meget smalt hus med et-to værelser på hver etage. Den slags huse hedder ”town-houses”, og kun de rigeste har råd til at bo i et town-house på Manhattan. Eileen Fords hus var på fem etager med en lille bitte have. Eileen Ford, som var en sød, men streng dame, serverede en fornem middag, og Aino tog en pæn portion som den høflige gæst, hun nu var. Eileen Ford så på hende og sagde så, at hun egentlig nok mente, at Aino var noget for tyk og burde tabe fem pund. Velbekomme! Selv spiste Eileen Ford næsten ingenting.

Else blev indlogeret i en fotografs lejlighed de ti dage, hendes besøg varede. Når Aino var på arbejde, tog Else rundt med bus og så, hvad der var at se. At køre med offentlig

transport i N.Y. på det tidspunkt var ellers ikke det mest sikre i verden.

Da fotomodellerne hos Eileen Ford ofte havde jobs i mindre pæne kvarterer eller skulle passere dem undervejs til dagens arbejdsplads, var der omhyggeligt opsyn med pigerne. Når de forlod modelbureauet blev der ringet til arbejdspladsen, at nu var de på vej. Når de nåede frem, blev det meddelt til bureauet. Når de skulle hjem igen var omsorgen lige så stor.

På dage, hvor modellerne ikke havde arbejde booket ind, gik de rundt til fotograferne og præsenterede sig for dem. Den vinter kom der et enormt snefald i New York. Aino havde den dag ikke noget arbejde, så hun trodsede snemasserne, som trods alt ikke var meget værre, end man kunne opleve dem i Danmark og tog ud på sin tur hos fotograferne. Første sted var der ingen, der åbnede døren, så hun ringede hjem til Eileen Ford, som forbløffet spurgte, hvor i alverden hun befandt sig? ”Hos fotografen”! ”Ja, men et snefald som dette er lig med en krisesituation i New York - INGEN er da på arbejde i dag!”

Tiden hos Eileen Ford var benhårdt arbejde, men som model var det ”kronen på værket” at få lov at arbejde for hende. Eileen Ford arrangerede mange store fester, og spurgte altid omsorgsfuldt til sine modelers sociale liv: ”Ser I nogen”, ”Vil I med til fest”, men faktum var, at efter en lang arbejdsdag så måtte modellerne hjem og pleje deres hænder, ansigter og kroppe og have deres skønhedssøvn, så de var klar igen dagen efter.

Efter året hos Eileen Ford tog Aino tilbage og arbejdede hos Nina Blanchard i Californien, indtil hun blev mor til sin første søn i 1974. På dette tidspunkt var hendes modelkarriere ved at være slut under alle omstændigheder, for dengang brugte man ikke som i dag modeller i alle aldersklasser. Når

man havde passeret de 30 år, var man normalt passé som model, så Ainos karriere var endda længere end de flestes.

Danmark/Grækenland

Efter turbulente år i USA kom Aino i 1977 tilbage til Danmark, hvor hun slog sig ned i Charlottenlund med sin søn. Los Angeles havde på dette tidspunkt udviklet sig til et lidt børnevenligt sted. Aino selv havde oplevet at blive overfaldet på åben gade i Beverly Hills, og huse i kvarteret var blevet sprunget i luften. Danmark var mere trygt for både Aino og lille Lawrence. Der var desuden stadig modelarbejde at få i Danmark, men det danske klima, den danske jantelov og den danske skat, var ikke sjove at have tæt inde på livet.

I 1978 tog Aino og en veninde på ferie på øen Kos i Grækenland. ”Ferien” kom til at vare næsten 20 år, for Aino blev forelsket i en mand, som bestyrede en swimmingpool-bar. De slog sig sammen, og en dag kom han hjem og meddelte, at han havde købt en restaurant, og at hun skulle være kok, for hun var jo så god til at lave mad! Aino blev så chokeret, at hun ikke talte en hel uge, men kok blev hun. I fem år. Og restauranten voksede fra 13 til 40 borde. Som Aino fortalte, så lavede hun engang 300 omeletter på en dag. Hendes forbrug af æg lå på 40.000 om året! Der gik år bagefter, hvor hun blev dårlig bare af at tænke på æg. Siden solgte de den restaurant og købte andre. Til sidst købte de en eksklusiv bar i Bargaden på Kos. Aino udskiftede jobbet som kok med en karriere som indretningsarkitekt, hvor hun især designede køkkener. I 1982 fik hun søn nummer to.

Stewardesse i USA

Man kan sige meget godt om Grækenland, men deres samfund er stadig mandsdomineret i en helt anden grad end det danske end-

Aino som stewardesse.

sige det amerikanske. Aino og hendes sønner tog tilbage til det ”civiliserede” USA i begyndelsen af 1998, hvor de slog sig ned i Cincinnati. Aino overvejede at starte sin indretningsvirksomhed op igen, men målene i USA er anderledes end i Grækenland, og inden hun kom så langt i overvejelserne dukkede et endnu bedre tilbud op.

Det private flyselskab Ryan International Airlines søgte stewardesser fra Cincinnati. De skulle komme fra området, fordi de skulle bruges til flyvninger for firmaet Proctor & Gamble, som havde hovedsæde i Cincinnati, og de skulle kunne indkaldes med kort varsel.

Aino søgte ind ligesom 100-vis af andre kvinder i alle aldre. De var 40, som fik lov at starte på uddannelsen som stewardesse, og i løbet af den fire ugers benhårde, intensive træning faldt yderligere fire fra. Aino fortæller, at flytræningen er det hårdeste, hun nogensinde har prøvet. Undervisningen var koncentreret, der var ikke tid til lektielæsning og programmet var både fysisk og mentalt hårdt.

De fleste mennesker tror formentlig, at stewardessernes hovedopgave er at servicere passagererne. Det er det ikke. Hovedopgaven er, at redde passagererne i livstruende situationer. F.eks. hvis en passager får hjertestop undervejs, hvis der sker flykapring, eller hvis et fly bryder i brand. Alene det at armere dørene inden start er en videnskab. De skal indstilles på en helt bestemt måde, så stewardessen i tilfælde af en ulykke kan åbne den, så en gummisliske udfoldes. Slisken kan bruges til at evakuere folk fra, men ved nødlanding på åbent vand kan den tillige bruges som båd med plads til ca. 60 personer. Slisken er udstyret med nødudstyr f.eks. en maskine, der kan omdanne saltvand til drikkevand og nødforsyninger af mad.

Stewardesserne trænes, så de i nødfald

kan komme ud af deres jumpseat på fem sekunder. De skal kunne håndtere en panikslagen skare passagerer, iltflasker, tre typer brandslukkere, og ved flykapring skal de kunne tale i indlærte koder med kaptajnen, så der om muligt hele tiden er kommunikation med cockpittet. De skal kunne manøvrere i en røgfylt kabine og i mørke.

Inden hver flyvning blev stewardesserne kaldt ind på kontoret og fik stillet tre spørgsmål, som skulle kunne besvares ud fra manualen i fysikkerhed. Hvis man svarede forkert eller usikkert tre gange i træk, blev man fyret.

Proctor & Gambles flyrute gik mellem Cincinnati og Bruxelles. De havde fået ombygget en Airbus A320, hvor der normalt var plads til 179 passagerer, til 56 passagerer på business-class. Ren luksus med to meter mellem sæderne, så de kunne lægges ned. På flyveturen serverede stewardesserne udsøgte fem-retters menuer serveret på det fineste porcelæn med ægte sølvtøj og krystalglas. Det værste var at servere hummersuppe. Køkkenet i flyet var meget lille, og hvis flyet lettede for stejlt, så var der hummersuppe over hele køkkengulvet.

På hver flyvning var der seks stewardesser. Den ene stewardesse var leder, hvilket krævede ekstrauddannelse. Aino læste også videre og blev leder. Når flypersonalet var i Bruxelles, blev de indlogeret på luksushotel, hvor de normalt boede 5-7 dage inden hjemrejsen. Aino tog mange smutture til Holland, England og Danmark med udgangspunkt i Bruxelles og fik udnyttet fridagene til det yderste. En normal måned arbejdede stewardesserne 57 flytimer.

Efter et år med Ryan International Airlines købte flyselskabet Delta Ryan ud, og Ainos kontrakt blev ikke fornyet. I stedet fik hun kontrakt med flyselskabet Sporthawk, som fløj for en del af de amerikanske base-

ballhold, bl.a. Cincinnati Reds og Chicago Cubs. De fløj i en ombygget Boeing 727, hvor der bl.a. var indrettet en stor bar og lædersofaer. I dette fly var der et luksuskøkken med kogeplader, mikrobølgeovn og opvaskemaskine! Ved at flyve for baseball-stjernerne fik Aino set hele USA og kom ligeledes til Montreal i Canada et par gange.

Sporhawk havde også kontrakt med Det hvide Hus, så Aino kom til at flyve med præsidentens pressehold. Presseholdet skulle være på destinationerne ½ time før præsidenten ankom i Airforce One (som der i øvrigt er to af). Desværre satte 11/9-2001 en solid stopper for megen flyvning både i USA og resten af verden, og Aino holdt i den forbindelse op som stewardesse.

Aino blev stewardesse i slutningen af 1999. Inden da havde hun lært sin nuværende mand, som er ingeniør, at kende. De blev gift i november 1998 og i dag hedder hun derfor Williams og ikke Korva til efternavn. I dag arbejder Aino ikke længere, men hun har dog ind imellem et enkelt modeljob som for nylig, da hun lavede en serie billeder for en stor amerikansk bank. Derudover dyrker hun sin store hobby: Jagt, som hun og hendes mand deler glæden ved. Aino kommer stadig til Danmark med jævne mellemrum og besøger sin mor og øvrige familie.

Denne artikel var ikke blevet til uden stor velvilje og megen brug af tid fra både Elses og Ainos side.

Else og Aino i stuen på Søborg Hovedgade, 2004.

